

LOPAKODÓ HALÁL

Innen már nincs visszaút...

GEORGE WALLACE és DON KEITH

GEORGE WALLACE

ÉS

DON KEITH

LOPAKODÓ
HALAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Mily keveset tudnak a szárazföldi emberek arról,
mit érzünk mi, tengerészek,
mikor viharos a tenger és süvít a szél;
Ám szívünk nem fél semmitől.*

– A TENGERÉSZ ESKÜJE –
(XVIII. századi angol ballada)

Prológus

SZERGEJ ANDROPOV PARANCSNOK szorosabbra húzta magán a nehéz fókabőr kabátot, és kilépett a Haditengerészeti Parancsnokság épületéből a metsző északi-sarkvidéki szélbe. Gyűlölte a telt ezen a szürke, isten háta mögötti helyen. A nap soha nem emelkedett a látóhatár fölé, a dermesztő szél pedig megállíthatatlanul süvített a pár kilométerre északra fekvő Barents-tenger felől.

Néha Szergej elgondolkozott azon, hogy miért is épített valaki tengeralattjáró-bázist egy ilyen kietlen vidékre, de a válasz egyértelmű volt: a tenger közelsége miatt. Amikor az Orosz Birodalom még tengeri nagyhatalom volt, valahogyan ki kellett jutnia az óceánra, és ez a hely tökéletesen megfelelt a célnak. A délebbre fekvő melegebb vizű kikötők mind beltengerekre nyíltak, de innen, a zord és kegyetlenül hideg Kola-félszigeten lévő kikötőkből egyenes út vezetett nyugat felé. A tengeralattjárók a nyílt víz egy keskeny sávján jutottak ki a Barents-tengerre, mielőtt eltűntek az Északi-sarkvidék több ezer négyzetkilométernyi jégpáncélja alatt. Az itteni szélsőséges időjárási körülmények miatt egy tengeralattjáró talpraesett tengerészeket és strapabíró felépítést követelt meg annak érdekében, hogy teljesíteni tudják a feladatot, amit megkövetel tőlük a haza.

Andropov még jobban a fülére húzta a rókaszőr sapkát, és felrángatta elgémberedett kezére az egyujjas szörmekesztyűt. Körbenézett, majd lement a lépcsőn. A szél egyenesen az arcába fújta

a havat. A poljarniji Északi Flotta tengeralattjáró-bázisát alkotó unalmas, szürke épületek csak tovább fokozták a táj egyhangúságát. A köztük lévő utcákban és sikátorokban felgyorsult a szél, és dermesztő hideggel csapott le az elhaladókra.

Andropov sietős léptekkel haladt a kanyarban várakozó kocsihoz, majd beugrott az öreg fekete Zil hátsó ülésére. Egy szót sem szólt Cserszkijhez, a magas, sovány férfihoz, aki kinyitotta előtte, majd becsukta utána az ajtót, aztán gyorsan megkerülte az autót, hogy minél előbb beszállhasson a vezetőülésre.

– Vissza a hajóra, kapitány? – kérdezte, és mindkét kezével megdörzsölte az orrát, hogy megindítsa benne a vérkeringést.

– *Da* – felelte Andropov, de még mindig nem nézett a férfirra. – Itt az idő, hogy ismét tengerre szálljunk.

Amióta Andropov az eszét tudta, mindig együtt szolgáltak. Cserszkij még újonc volt a vén *Kommosellet* tengeralattjárón, amikor Andropov először jelentkezett szolgálatra a leningrádi Szovjet Tengerészeti Akadémia friss végzőseként. Azóta sok év telt el és sok minden megváltozott: a várost újra Szentpétervárnak hívják, a Szovjetunió felbomlott, és az ország egykor dicsőséges Északi Flotájának tengeralattjárói elhagyatottan rozsdásodnak a kikötőben.

Kivéve Szergej Andropov új tengeralattjáróját. A tökéletesített K-475-ös *Gepard* Skvalban, az Olenyja-öbölben található szárazdokkban várta, hogy elindulhasson első tengeri útjára.

– Parancsot kaptunk, uram? – fordult hátra Cserszkij.

– Az apállal kihajózunk. – Andropov tettetett haraggal nézett rá. – Durov admirális nem veszi jó néven a pontatlanságot, és nem lesz megértő, ha azért hajóztunk ki késve, mert a kíváncsi sofőröknek csevegni támadt kedve.

Cserszkij szélesen elvigyorodott, majd visszafordult, és beindította az autót. Már korábban bekapcsolta a fűtést az öreg Zilben, mert tudta, hogy Andropov szereti a meleget. A kapitány lehúzta a kezéről a szörmekesztyűt, és levette fejről a vastag sapkát, amely alól borzas, őszbe vegyülő szőke haj tűnt elő. Az idős altiszt indított,

a kocsi csúszkálva haladt előre a jeges úton, a parancsnok pedig hátradőlt az ülésen, és felsóhajtott.

A szárazdokk felé vezető meredek, kátyúkkal teli úton Andropovnak volt ideje végiggondolni a nemrég lezajlott beszélgetést. Durov, az Északi Flotta admirálisa, szokásához híven mogorván fogadta, de Szergej még sosem látta olyanak, mint aznap reggel.

Pályafutása során Durov egymaga tette a Szovjet Északi Flotát a világ legnagyobb, legerősebb tengeralattjáró-haderejévé. Aztán pedig tehetetlenül végig kellett néznie, mint teszük tönkre a Moszkvában székelő jellemtelen politikusok. Szergej Andropov számos alkalommal tanúja lehetett annak, ahogy az admirális habzó szájjal szónokol hően szeretett tengeralattjáró-szolgálatának kiheréléséről, amivel Oroszország az amerikaiak és az orosz kapitalisták kedvében akart járni, akiket sokkal inkább érdekel a gazdagság és saját biztonságuk, mint az ország dicsősége és tökéletesítése.

Az öreg admirális még megtörtebbnek nézett ki aznap reggel, mint általában.

Nagyon furcsán viselkedik, gondolta Szergej. Egyértelmű volt, hogy Durovnak nincs kedve udvariaskodni. Andropov köszönését egy morgással viszonzta, és széles kézmozdulattal helyet kínált. Az idős ember meg sem várta, hogy a tea kihűljön, és együtt kortyolgathassák, hanem azonnal belefogott a mondandójába, mint ha attól félne, hogy az információ használhatatlanná válik, ha nem adja át azonnal.

– Szergej Szergejevics, maga remek munkát végzett. Úgy tudom, a K-475-öt a tervezettnél korábban sikerült felkészíteniük az első tengeri útjára. Nagy dicsőséget szerez ezzel az országnak, a *Rogyinának*. Tíz év után ez az első tengeralattjárónk. Szeretnék ugyan eldicsekedni vele a világnak, de szerencsére még az amerikaiak sem mentek sokra az átkozott kémrendszerükkel, nem tudnak a létezéséről, és a legtöbb moszkvai bürokrata sem tud róla. És titokban is kell tartanunk a létezését, ameddig csak lehet. – Az

admirális belekortyolt a teájába, majd kényelmesen elhelyezkedett a bőrfotelben, keresztbe vetette a lábait, és halványan elmosolyodott. Andropov megpróbálta nem bámulni. Soha nem látta még ennyire nyugodtnak az idős férfit. Andropovnak erősen kellett koncentrálnia, hogy megértse, mit mond az öregember, amikor újra megszólalt.

– Az esti apállal kihajóznak, kapitány. A K-461-es elkíséri önöket a küldetési területre. Mivel eddig még nem kapták meg az engedélyt fegyverzet viselésére, ezért a K-461-es lesz a testőrük.

– Értettem – felelte Andropov. A teáját kortyolgatta, mert nem igazán tudta, mit is mondhatna még. Hallotta az admirális asztali órájának ketyegését és az épület sarkánál süvítő szelet.

Durov hosszú percekig a teájába meredt, mintha azt tanulmányozná, mi rejtőzik a folyadék mélyén. Majd letette a csészét, és kihúzta a díszesen faragott antik fa íróasztal egyik fiókját. Kivett egy nagy, halványsárga színű borítékot, amelyet az orosz haditengerészet piros pecsétjével zártak le.

– Ebben találja az utasításokat, kapitány. Amint alámerülnek, azonnal nyissa ki, még mielőtt elérik a murmanszki fjord bejáratát. – Átcsúsztatta a tömött borítékot az asztalon. – Ma este nincsenek felettünk amerikai műholdak, de úgy tudjuk, hogy egy amerikai tengeralattjáró szokás szerint törvénytörő módon járőrözik a Barents-tengeren, de maga észrevétlenül fog elmenni mellette. Ugye érthető voltam?

Egyértelmű jel volt ez arra, hogy Durov a maga részéről a megbeszélést befejezettnek tekinti. Andropov felpattant, vigyázzba vágta magát és tisztelgett.

– Igenis, uram! A *Gepard* nem fog szégyent hozni sem önre, sem a *Rogyinára*.

– Teljes mértékig biztos vagyok benne, hogy mindent megtesznek, ami önöktől telik.

Az öregember éppolyan rideg volt, mint a Barents-tenger felől fújó szél.

Andropov felemelte a borítékot. Egy pillanatra elcsodálkozott annak súlyán, majd sarkon fordult, és elhagyta az irodát. Ugyan örült az új küldetésnek, de még mindig nem tudott napirendre térni az admirális furcsa viselkedése felett.

Most pedig kint ült a Zilben. Amint az autó elindult, vetett egy pillantást Durov admirális irodájára. Leheletétől bepárasodott az ablaküveg, és mire letörölte volna, addigra a zömök, szürke épület már beleveszett a hófúvásba.

Alekszandr Durov, az Északi Flotta admirálisa figyelte, ahogy az öreg Zil elhajt. Hirtelen mozdulattal elfordult az ablaktól, és határozottan ránézett az irodájában ülő másik férfira.

– Elment ez a kis senkiházi. Na és te készen állsz a bevetésre? – kérdezte Durov.

Igor Szerebnyickij parancsnok határozott mozdulattal tette le a vodkával töltött kristály poharat a felbecsülhetetlen értékű XIV. Lajos korabeli asztalra. Páracseppek futottak le a pohár oldalán az antik sellakkra, és bár ez károsította az asztal felszínét, Szerebnyickij ügyet sem vetett rá. Leemelte a lábát az admirális polírozott íróasztaláról, és az ablaknál álló öregemberhez lépett.

– *Da*, készen állok. A *Volk* azonnal kifut, amint a fedélzeten leszek. Nagy örömömre szolgál, hogy megszabadíthatom a világot Szergej Andropovtól. Elegendem van már az öntelt viselkedéséből. A leningrádi évek óta kénytelen vagyok eltűnni, hogy...

Durov felemelte a kezét, hogy félbeszakítsa, és megeresztett egy halvány mosolyt.

– Csak ne olyan hevesen, unokaöcsém! Sokkal több forog itt kockán, mint a te személyes bosszúhadjáratozód Andropov kapitány ellen. Türelmesnek kell lenned! Ne feledd, hogy az amerikaiak az elsődleges célpontok, Andropov pedig csak az áldozati bárány. Az ő halála lesz majd a kezdőlökés, amelynek segítségével térdre kényszeríthetjük a Duma gyenge jellemű politikusait. – Az admirális

elvörösödött, szeme összeszűkül. – Gyávaságuk miatt hőn szeretett *Rogyinánk* nem tudja elfoglalni méltó helyét a világ nagyhatalmai között. Ostobaságuk miatt szeretett anyaföldünk a középkort éli újra. Ám te egy olyan folyamat elindítója leszel, amely kiűzi őket a Kremlből.

Szerebnyickij kihúzta magát.

– Nem hozok rád szégyent, bácsikám. Most pedig mennem kell, vár a hajóm.

Durov egy kézmozdulattal jelezte, hogy elmehet, de aztán hirtelen megragadta az unokaöccse vállát, és belemélyesztette csontos ujjait. A fiatal férfinak egy arcizma sem rándult.

– Ne feledd az ókori spártaiak mondását: A pajzsoddal térj vissza, vagy azon hozzanak! Ha szégyent hozol rám... és az egész nemzetre... akkor jobb, ha vissza sem térsz.

Szerebnyickij határozottan bólintott, majd kiment a szobából, és becsukta maga mögött a súlyos, dupla faajtót.

Durov egy ideig hallgatta unokaöccse távolodó lépteit, majd az íróasztal alsó fiókjából előhúzott egy telefonkészüléket. Tárcsázott, és várta a jól ismert kattantást, ami azt jelezte, hogy a titkosító egység működésbe lépett. Amint meghallotta az ismerős hangot a vonal másik végén, beszélni kezdett:

– Ma este indulnak. Eddig minden a terv szerint halad, a gépezet beindult. Most már nincs visszaút. Találkoznunk kell, hogy megbeszéljük a továbbiakat. Holnapután, Szocsuban, a *dácsán*. Részletes beszámolót várok tőled a New York-i fejleményekről.

Azzal az öregember visszatette a telefont a fiókba, és hátradőlt a székén. Mire Szerebnyickij teljesíti küldetését, addigra Durov már a Fekete-tenger kellemes éghajlatát élvezzi a vízparton. Ha távol tartózkodik, sokkal hihetőbb alibivel szolgálhat, ha bármi balul sülné el.

Érezte a vérében száguldó adrenalin. A bonyolult terv minden része mozgásba lendült. Oly nagyon várta már ezt a percet, hiszen egy katonát a tettek tartanak életben. Hosszú évek alapos előkészülete és az orosz maffiával, az *Organizációjával* való kapcsolatok

ápolása mind-mind ezeket a dicsőséghez vezető eseményeket készítették elő.

Visszalépett az ablakhoz, és a kihűlt fekete teát kortyolgatva a távolba meredt. Figyelte, ahogy a szél fehér halmokat emel a hóból a fjord felszínén.

Nemsokára elérkezik az idő, amikor már nem kell keserű epéként lenyelnie a büszkeségét. Nemsokára az orosz nemzet ismét régi dicsfényében fog tündökölni.

És illő módon mindez itt veszi kezdetét a sötét, barátságtalan, jeges tengeren.

1. FEJEZET

ADÜHÖNGŐ VIHAR ÉSZAKRÓL ÉRKEZETT. Százcsomós szél korbácsolta a tengert: a hullámok tíz emelet magasra csaptak fel, majd a többtonnányi víz elképesztő erővel zúdult alá. A szélről felcsapódó vízpermet puszkagolyó keménységűre fagyott, és keresztülhasított a háborgó forgatagon. A tenger és a súlyos, sötétkék ég egybeolvadt, a horizont pedig elmosódott az örvénylő jég és hó alkotta sűrű ködben.

Az amerikai tengeralattjáró olyan lágyan ringatózott a viharos Barents-tenger mélyén, mint egy hintaágy a verandán a langyos, nyári szélben. Néha egy-egy nagyobb billenés jelezte, hogy milyen dühöngő vihar tombol száz méterrel felettük. A USS *Miami*, SSN 755 tisztjei az étkezőasztal körül ültek, és ráérősen fogyasztották a desszertet és a kávékat. A vacsorát már korábban befejezték. A jelenlévő férfiak megbeszélték a nap történéseit, és felkészültek a következő napra. A tengeralattjáró navigátora és gépésze fél füllel már az asztal túloldalán folyó kártyajáték hangjaira figyelt.

Brad Crawford kapitány eltolta maga elől az üres jégkrémes dobozt, majd hátradőlt a székében, és hatalmasat nyújtózott.

– Na, hogy megy a cetek megfigyelése, doki? Rájött már, hogy miről beszélgetnek?

Dr. David Croley a gondolataiba merülve ült. Zavartan pillantott fel saját desszertjéből. Az ornyergére tolt a szemüvegét, lesimított

pár kósza hajtincset abból a kevésből, ami maradt neki, és megfontolt választ adott a kapitány könnyedén odavetett kérdésére.

– Nagyon jól halad az anyaggyűjtés, kapitány. Viszont szigorúan vett értelemben nem a kommunikációjuk tartalmát próbáljuk megérteni, hanem az információközlés mikéntjét.

A magas, kopaszodó tudós volt az egyetlen a fedélzeten, aki nem a tengerészetnél szolgált. Dr. Croley a Woods Hole Oceanográfiai Intézetnek dolgozó oceanográfusokból álló csoport vezetője volt. Azért tartózkodtak a *Miami* fedélzetén, hogy tanulmányozhassák a narvások vándorlási szokásait. Míg az Északi-tengerben élő cetek nyári vándorlásairól bőséges információ állt a rendelkezésükre, addig nagyon keveset tudtak az állatok téli tevékenységeiről. A felszíni zord időjárási körülmények miatt eddig csak nagyon keveseknek volt esélye megfigyelni ezeket a hangos, társas életet élő, agyaras élőlényeket a téli hónapokban. A haditengerészet és a *Miami* abban segítettek dr. Croley-t, hogy nyomon követhesse az emlősöket az északi-sarkvidéki tél teljes időtartama alatt.

Crawford kapitány megadóan emelte fel a kezét, és elnevette magát.

– Doki, csak arra vagyok kíváncsi, hogy jól haladnak-e. Elég együttműködőek a narvások?

– Természetesen – válaszolta Croley. – Remek felvételek készültek. Feltételezéseim szerint találtunk legalább hat új csoportot. Rendkívül izgalmas, hogy pont azokon a vizeken kutathatunk, ahol a *Monodon monoceros* él. A tengeralattjárója nélkül ez nem sikerülhetne. Sőt mi több, ma délután felvettünk és azonosítottunk számos új típusú kommunikációs hangot, amelyek különösen érdekes manifesztációi a harmonikus...

Andy Gerson, a *Miami* első tisztje mentette meg a kapitányt a továbbiaktól.

– Kapitány, eljött az ideje a negyed nyolcas műholdas jelle vételnek. És ugye nem felejtette el, hogy azt ígérte, megnézi, ahogy Wittstrom százados periszkópmélységbe emelkedik?

Crawford elmosolyodott. A doki rendes fickó, és talán egyszer érdemes lenne végighallgatni a kiselőadását, csak ne lenne annyira magasröptű. Valahányszor a doki belebonyolódott a részletekbe, a kedvenc cetjeiről szóló egyoldalú társalgások végeláthatatlanul hosszúra nyúltak. Crawford úgy vélte, olyan lehet ez, mint amikor egy tengeralattjárón szolgáló tiszt egy civillel beszélget. A tengerészek is hajlamosak túl sokat beszélni és a hétköznapi ember számára érthetetlen kifejezéseket használni.

– Ez így igaz. Sajnálom, doki, de mennem kell. Tudja, Wittstrom tehetsége egyre jobban megmutatkozik. A képzés végeztével kiváló tiszt lesz belőle. Habár a ma esti feladat különleges kihívás lesz számára az időjárás miatt. A legjobb lesz, első tiszt, ha maga is előkészít mindent. Amint a felszínre emelkedünk, a tengeralattjáró erősen hánykolódni fog.

Crawford maga fölé mutatott, és felkelt a helyéről. Kilépett az étkezőből az alig vállszélességű folyosóra, amely a kapitány kabinjától vezetett végig a tengeralattjáró elején lévő étkezőig, így ez a folyosó volt a hajó ütőere. A hajó bal oldalán volt az egészségügyi szoba és a legénység alvóhelye, a jobb oldalon pedig a kázinó és a tisztikabinok. Létrákon lehetett lejutni a folyosóról a torpedóhelyiségbe és fel a vezérlőközpontba.

Crawford kapitány felmászott a létrán, és belépett a vezérlőközpontba. A jobb oldali sarokba ment, és néhány percig a szonárkijelzőt figyelte. A felettük dühöngő vihar olyan erősséggel tombolt, hogy minden más hangot elnyomott.

A *Miami* kifinomult BQQ-10 számítógépes szonárrendszere felerősítette ugyan a jeleket, hogy más hangokat is ki tudjanak szűrni a viharon kívül, de még így sem volt százszázalékos pontosságú. Crawford nyomát sem látta a kijelzőn másik hajónak, de nem is számított rá a tengernek ezen az isten háta mögötti részén egy ilyen viharos éjszakán.

– Nos, Wittstrom, készen áll periszkópmélységbe emelkedni?
A fiatal tiszt nyelt egyet, és nyugodtan válaszolt.

– Igen, uram. Feljebb megyünk negyvenöt méterrel, hogy tisztán lássuk, mi folyik a hátunk mögött.

Crawford bólintott.

– Rendben, lásson hozzá!

Ahogy a *Miami* elkezdett emelkedni a nyugodt mélyből, egyre érezhetőbbé vált a tenger háborgása, és a tengeralattjáró vadul hánykolódni kezdett. Mire a tengeralattjáró elérte a felszín alatti negyvenöt méteres mélységet, több mint húsz fokos szögben dőlt egyik oldaláról a másikra. Az orra tizenöt fokot emelkedett és süllyedt. Ekkor már mindenkinek meg kellett kapaszkodnia valamilyen, hogy el ne essen.

Wittstrom körbefordult a tengeralattjáróval, hogy meggyőződjön róla, nem közelít feléjük hajó hátulról. A tengeralattjáró mérete miatt a szonár nem látott hátra. A képernyőn még mindig csak a vihar keltette jelek látszottak.

– Kapitány, a szonár nem észlelt jelet – jelentette a fiatal tiszt. – Engedélyt kérek periszkópmélységbe emelkedni, hogy vehessem az esetleges adást.

Crawford a szonárkijelzőre meredt.

– Mr. Wittstrom, milyen a tenger állapota?

– Kapitány, a szonár szerint a tenger állapota nyolcas, de inkább kilences.

Crawford Wittstromra nézett.

– Sejtettem. Ezek szerint a hullámok magassága kilenc és tizen-nyolc méter közé tehető. Azt javaslom, forduljunk északnak, hogy szembekerüljünk a hullámokkal. Az talán egy kicsit csökkenti a himbálózást.

Amint a *Miami* elfoglalta új pozícióját, a himbálózás csökkent ugyan, de erősebben dobálta őket a tenger.

Wittstrom tette a dolgát.

– Kettes számú periszkóp indul! – kiáltotta.

A feje fölé nyúlt, és elforgatott egy nagy, piros gyűrűt. A periszkóp finoman kicsúszott a helyéről. Ahogy a nézőke előbukkant, a

tiszt megragadta a két fekete, oldalsó kart, és egyik szemét a lencsére helyezte. Lassan körbejárt a periszkóppal, és a kinti sötétséget kémlelte.

Semmi mást nem látott kint, csupán teljes sötétséget. Egy aprócska fény sem bukkant fel.

Szemét a lencsén tartva felkiáltott:

– Emelkedjünk tizenkilenc méterre!

Wittstrom folytatta a lassú körözést. Ezt a keringőzést a tengerészek úgy nevezték: „tánc a kövér hölgygel”. Wittstrom ilyenkor azt figyelte, van-e valahol akadály: egy hajó feneké vagy egy jéghegy alja, mert ha időben észreveszi, akkor elkerülhetik az ütközést a felszínre emelkedés közben. Ugyan nem sok mindent látott a koromsötét, viharos tengeren, de a biztonság kedvéért meg kellett tenni ezt a szükséges intézkedést. Baj esetén csak nagyon messziről tudtak volna segítséget hívni.

Amikor Wittstrom megerősítette, hogy tiszta a terep, a *Miami* elindult felfelé. A tengeralattjáró egyre vadabbul hánykolódott. Olyan volt, mint egy rodeón ágaskodó, szilaj musztáng. A merülési tiszt és a kormánylapátokért felelős két tiszt minden erejükkel azon voltak, hogy a kijelölt mélységben tartsák a *Miamit*, de a tengerrel szemben esélyük sem volt. Nemsokára úgy bukkant fel a felszínre a tengeralattjáró, mint a pezsgősüvegből kilőtt dugó.

Hatalmas csattanás hallatszott az étkezőből, a vezérlőközpont alól. Az edénytároló megadta magát. Írótáblák, könyvek, kávéscsészek – és minden egyéb, ami nem volt rögzítve – zuhantak a padlóra és csúszkáltak jobbra-balra, ahogyan a tengeralattjáró ide-oda hánykolódott. Crawford mindkét kezével megragadta a periszkópot körbevevő rozsdamentes acélból készült fogantyút.

Nincs több vesztegetni való idejük itt fent. Még a végén valakinek baja esik. Szerencsére a rádióoperátortól gyorsan megérkezett a jelentés a 21MC-rendszeren keresztül.

– Minden üzenetet vettünk.

Crawford már éppen nyitotta volna a száját, hogy kiadja a parancsot a merülésre, amikor Wittstrom megelőzte, és elkiáltotta magát:

– Merülési tisz, merülés kilencven méterre! Leengedem a kettes számú periszkópot.

Felnyúlt, és elforgatta a piros gyűrűt az óramutató járásával meg egyező irányba. A periszkóp visszacsúszott a helyére, a *Miami* pedig elindult lefelé a békés mélységbe.

Úgy tűnt, ezen az éjszakán sokkal nagyobb biztonságban lesznek odalent.

– Dimitrij, hogy haladnak a teszteléssel?

Alan Smythe éppen a cége tesztelési részlegét vezető férfi előtt lépett be a liftbe. Megnyomta a huszonhetedik emelet gombját, mire az ajtó halkan becsukódott. Nekidőlt a korlátnak, és a lift elindult felfelé.

Dimitrij Usztyinov a vézna angol férfit pillantott, és úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést. Usztyinov nemrég múlt huszonkét éves. Mackós testfelépítése megtévesztő volt: folyton összeráncolt homlokával, petyhüdt szemhéjával és görnyedt testtartásával első látásra együgyű ember benyomását keltette, de valójában rendkívüli intelligencia lakozott benne. Tudása révén tökéletesen megállta a helyét a jelenleg futó projektben. Kiválóan értett a bonyolult számítógépes rendszerekhez, valamint jól ismerte a részvényekre és értékpapírokra vonatkozó nyakatekert szabályozásokat, így rendkívüli népszerűsége tett szert a cégnél. Fiatal kora ellenére ő vezette a forradalmian új OptiMarx részvénykereskedési rendszer tesztelését.

– Akadt egy kis problémánk a Nemzeti Részvénypiaci Rendszerbe való integrálással – felelte, ahogy elsuhantak a tizenötödik emelet mellett. Kiejtésén még mindig érződött egy árnyalatnyi orosz akcentus, holott lassan már egy évtizede tartózkodott az Egyesült Államokban. – Az Értékpapír- és Tőzsd felügyelet árgus

szemekkel figyelni minden mozdulatunkat. Hetekbe is telhet, mire jóváhagyják a programot.

Smythe bólintott. Átkozott bürokraták! Mindig a saját tempójukban dolgoznak. Ugyan hozzá volt szokva az ilyen nehézségekhez, de mégis mindig megfeküdtek a gyomrárt.

– Na és a New York-i Tőzsdének dolgozó Chuck Gruver?

– Nem jelent túl nagy segítséget. Jelenleg annyira lefoglalja a Piacközi Kereskedési Rendszer átdolgozása, hogy nincs ideje segíteni nekünk.

– Nem vagyok meglepve. És amúgy is itt volt már az ideje, hogy gatyába rázzák a PKR-t. Azt az adatszalogot már rég oda kellett volna adományozniuk a Smithsoniannek. – Kinyílt a lift ajtaja, és kiléptek az OptiMarx Inc. hatalmas irodahelyiségébe. A nagy terem több kis fölkére oszlott. Alan balra fordult, és elindult az irodájához vezető folyosón, míg Dimitrij jobbra tartott. Smythe belépett a sarkon lévő irodájába. Az iroda hatalmas ablakán át New Jersey partjára látott, a New York-i kikötőre, a Szabadság-szoborra és a Lower Manhattan-i városrésze. Kompok tartottak északnak a Hudson folyón, a helikopterek pedig ide-oda cikáztak a két part közötti helikopter-leszállóhelyek között. Smythe leült a füstszínű üvegasztal mögé a kényelmes, fekete bőrszékbe, háttal a fenéges látványnak. Éppen nekiállt volna átnézni az e-mailjeit, amikor megreccsent az asztalán az idegesítő interkom.

Cheryl Mitchell, aranyat érő személyi asszisztense nem üdvözölte a főnökét, csupán közölte, hogy Mark Stern akar vele beszélni. Azt is hozzátette, hogy az üzletember dühösnek tűnik, mint mindig.

Mark Stern volt a nyugati parti tőkebefektetési vállalat, a Private Pacific Partners vezető befektetési partnere. Stern és a PPP biztosította az anyagi háttérrel Alan Smythe és az OptiMarx számára.

Smythe elfintorodott. Vett egy mély levegőt, majd felemelte a kagylót, és beleszólt:

– Jó reggelt, Mark! Ilyen korán ébren vagy már? Mennyi is az idő a nyugati parton? Reggel hat óra?

– Alan, én nagyon is számon tartom, mennyi az idő – morogta Stern. – A kérdés csak az, hogy te is? Eddig több mint ötvenmilliót öltem bele a vállalkozásodba, hogy végre valami eredményt mutass fel. És mit kaptam a pénzemért? Folyamatos csúszásokat. A műszaki igazgató halandzsászott nekem valamit arról, hogy ITS meg SIAC meg POP, meg még egy tucat olyan rövidítést használt, amiről fogalmam sincs, hogy mit jelentenek. Ne dobálózzatok nekem rövidítésekkel, Alan, hacsak az nem a ROI! Engem csak a befektetésem megtérülése érdekel. Annyira nehéz ezt megérteni?

Cheryl belépett az irodába, és egy halom dossziét tett a főnöke asztalára. Smythe lenyomta a NÉMÍT gombot a telefonon és azt motyogta:

– Átkozott kockázati tőkebefektetők! Akkorá egójuk van, mint amekkorának a farkukat *hiszik*, és akkorka agyuk, mint a farkuk *valódi* mérete.

Cheryl felemelt ujjal megfenyegette, és szigorúan ránézett a szemüvege pereme felett.

– Viselkedjen szépen! – suttozta, majd megfordult és kiment.

Smythe visszakapcsolta a hangot a telefonra.

– Mark, nyugodj meg! Csak egy kis csúszásról van szó, amíg az Értékpapír- és Tőzsdedefelügyelet jóváhagyja a programot. Csupán egy pár napról van szó. Nem nagy ügy. Még így is tartjuk a határidőt. A dolog legnehezebb része, az algoritmus tesztelése jól halad. Usztyinov remek munkát végez.

– Nos, ha így áll a helyzet, akkor talán Usztyinovot kellene megtenned műszaki igazgatónak ahelyett az idióta Andretti helyett! – üvöltötte Stern.

Smythe messzire eltartotta a telefont, amíg a tőkebefektető kidühöngte magát. Aztán visszaemelte a kagylót a füléhez, és elővette a legkedvesebb hangját.

– Mark, drága barátom, nyugodj meg! Ne feledd, hogy forradalmian új dolgot művelünk, ezért mindig akadhatnak váratlan megletések. Carl Andretti mindennap csodákat művel. Szükségünk

van rá. Mit szólnál hozzá, ha felhívnálak még egyszer ma este, mielőtt elindulok a nyugati partra a bizottsági ülésre? Így megkapod a legfrissebb számadatokat és információkat. Ígérem, jó hírekkel fogok szolgálni.

Smythe könnyed hangon elbúcsúzott, és letette a telefont. Az orra tövét kezdte masszírozni. Úristen, mennyire utálja ezeket a hívasokat! A tőkebefektetők a világ söpredékei. De mégis meg kell tűrni őket, hiszen náluk van a pénz, és egy vállalat felépítéséhez pénz kell.

Továbblépett a következő napirendi pontra, arra az idióta Carl Andrettire. Kikiabált az ajtón:

– Cheryl, kerítse elő Andrettit, és mondja meg neki, hogy azonnal látni akarom!

– Üzeni neki, hogy kösse fel a gatyáját?

– Akár ezt is mondhatja neki.

Szergej Andropov kapitány lemászott a vezérlőközpontból lefelé vezető hosszú létrán az orosz K-475-ös tengeralattjáró parancsnoki hídjára. Imádkozta ezt az új hajót! Sokkal kifinomultabb, mint azok a régi, rozsdás darabok, amelyeken a haditengerészetnél eltöltött idő alatt szolgált. Legtöbbjük jelenleg Poljarnijban horgonyoz, és lassan az enyészeté lesz.

A *Gepard* olyan technológiai vívmányokkal felszerelt modern tengeralattjáró volt, amelyeknek köszönhetően bármelyik amerikai tengeralattjáróval felvehetette a versenyt. Akula II-osztályú tengeralattjáró volt, és remekül illett rá az orosz *akula* kifejezés, azaz a „cápa”.

Andropov kimászott a fedélzeti nyíláson, maga mögött hagyta a lenti kellemes meleget, és megállt a tengeralattjáró tetején. A szárazdoki hatalmas beton- és acélszerkezete felette nyújtózott el. Az épületben csak a K-475-ös volt kikötve, valamint a *Volk* nevet viselő K-461-es, egy régebbi típusú Akula I-es tengeralattjáró. Arra

készítették fel, hogy elkísérje a *Gepardot* próbaútjára a Barents-tengerre, és védelmet biztosítson neki.

A kapitánynak eszébe jutott, hogy pár évvel ezelőtt milyen lázas sürgés-forgás zajlott az épületben. Tengeralattjárókat készítettek fel arra, hogy ha kell, akkor a Barents-tenger hideg és sötét vizének mélyén vegyék fel a harcot az amerikaiakkal, és védjék meg a *Rogyinát*. Akkoriban viszontagságos járőrözésről visszatért és javításra szoruló tengeralattjárók pihentek meg itt. Az egykori lázas tevékenykedés után a kapitány számára nyugtalanítóan hatott ez a csend.

A szárazdokk hatalmas, nyitott kapuján át az Olenyja-öbölre és a murmanszki fjordra lehetett látni. Farkasordítóan hideg szél süvített kint, amely akkora erővel tombolt, hogy még a tengeralattjáróban lévők is beleborzongtak. Az épület bejáratánál egy rozsdás, öreg jégtörő állt, és füst szállt fel hatalmas kürtőjéből. Ő vág majd utat az öböl és a fjord jegén, és vezeti ki a K-475-öt a nyílt tengerre.

Andropov az órájára pillantott. Dimitrij Piskovszkij első tisztéhez fordult.

– Dimitrij, elérkezett az idő. Legyen olyan kedves, indítsa útnak a tengeralattjárót!

Az alacsony, barna bőrű fehérorosz férfi elmosolyodott.

– Boldogan, kapitány. Jó érzés ismét tengerre szállni.

Piskovszkij beleszólt a fülese mikrofonjába. A móló végén álló férfiak csoportja szétszéledt, és a cölöpök mellé siettek, hogy eloldják a *Gepardot* tartó köteleket.

A férfi ismét beleszólt a fülesbe. A *Gepard* széles, kerek főfedélzetén álló férfiak eloldották a kikötőbakhhoz csomózott köteleket, amelyek a vízbe csúsztak. Ennek láttán a mólón álló kötélkezelők felmordultak és elkáromkodták magukat, mivel a jéghideg vízből kellett kihúzniuk a köteleket.

Piskovszkij parancsot adott a két kicsi, tartalék hajócsavar használatára, hogy elindítsák a *Gepardot*. Az amerikai tengeralattjáróktól eltérően ennek a hajónak mindkét oldalán volt egy-egy elektromos

meghajtású kis hajócsavarja, pár méterre a hatalmas fő hajócsavartól. A kisebbek dolga az volt, hogy hazasegítsék a hajót, ha valami történik a fő hajócsavarral, de a szűkös helyeken való manőverezést is segítették. Miközben a jobb oldalon lévő hajócsavar hátramenetbe kapcsolt, a bal oldali pedig az előrejutást segítette, Piskovszkij el tudott távolodni a *Gepard* orrával a kikötőtől, és közben a tengeralattjáró hátsó része is mozgásba lendült.

Mikor már kétméteres távolság volt a tengeralattjáró és a móló között, Piskovszkij beindította a fő propulziós rendszert, amelynek segítségével a K-475 kijut a szárazdokkból. A hajófarnál lévő víz fehéren fodrozódott, ahogy a hat méter átmérőjű, hét lapátból álló hajócsavar forogni kezdett. A fekete tengeralattjáró csendesen siklott a vízen, elemében érezte magát természetes környezetében.

A rozsdás, öreg jégtörő előtte haladt, és széthasította az öblöt fedő jégpáncélt. Darabokra tört, lebegő jégtáblákat hagyott maga mögött. Az öblöt övező magas és meredek domboktól nem lehetett látni az eget, csak a kikötő feletti kis részt. A sűrű és nehéz felhőtömeg visszaverte a poljarniji tengerészeti bázis és a fjordon lejjebb elhelyezkedő szeveromorszki hajóműhely fényeit.

Andropov a tengeralattjáró fém hátához ütögette a lábát, nehogy leálljon a vérkeringése a hidegtől. A szél keresztülsüvített a tengeralattjáró hídján, és ahogy beértek az öblbe, olyan erővel kezdett tombolni, hogy a kapitánynak kiabálnia kellett, ha mondani akart valamit.

– Piskovszkij, attól tartok, vihar közeleg. A Barents-tenger ma nem lesz kellemes hely a felszínen. Még a fjord utolsó kanyarulata előtt alámerülünk. Kérem, gondoskodjon róla, hogy a manővert időben végrehajtsák!

– Igenis, kapitány, úgy lesz. – Az első tiszt összecsapta kesztyűbe bújtatott kezét. – Kutya hideg van!

A jégtörő megtette az Olenyja-öböltől a murmanszki fjordig vezető utat. A fjord egyenesen északra nézett. A magas, sziklás dombok között a sarkvidéki szél felerősödött, és csontig hatoló hideget

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hozott. A kevésbé szerencsések, akik nem öltöztek fel kellőképpen, megtapasztalhatták a szél igazi erejét: a fedetlenül hagyott testrészek pillanatok alatt elfagytak. A kapitány és az első tiszt védelmet keresve behúzódtak a fülke pereme alá, ahol a hideget egy kis sé enyhítette a fedélzeti nyílásból felszálló meleg levegő. Felváltva néztek ki a vízre, majd húzták vissza a fejüket a tomboló szél elől.

A két tengeralattjáró északnak tartott, a Kol'szkij Zaliv felé. Ez volt a fjord széles bejárata, ahonnan a Barents-tenger felé vezetett az út. Ettől északabbra semmi más nem volt, csak a jégbe fagyott senkiföldje: a Spitzbergák, a Ferenc József-föld és aztán a végtelen sarkvidéki jégtakaró. Azonban itt a nyílt tenger háborgó hullámai megakadályozták az egybefüggő jégpáncél kialakulását. A tengeralattjárót egyre jobban dobálták a hullámok.

Bár a szél csípte az arcát, és vacogott a foga, Andropov szélesen elmosolyodott.

– Remek érzés ismét a tengeren lenni, nem gondolja, Dimitrij?

Piskovszkij visszakiáltott neki a szélben.

– Igen, kapitány. Valóban remek érzés. De még jobb lesz, miután alámerülünk, mi pedig a jó meleg vezérlőközpontban iszunk egy-egy csésze teát.

Andropov bólintott és így szólt:

– Egyetértek. Itt az idő. Kérem, jelezzen a jégtörőnek, hogy merülünk! Aztán mi is lemegyünk innen.

Piskovszkij a jégtörő felé fordította az Aldis-jelzőfényt, és meg rántotta a spaletták fogantyúját. A jégtörő viszonzta a villanásokat, majd megfordult, és elindult visszafelé. A két tiszt lemászott a fedélzeti nyíláson, és becsukták maguk mögött az ajtót.

Ezzel kezdetét vette a küldetésük.